

Тополя (1955)

Вінграновський Микола Степанович

Коли засне, немов дитя шалене,
Глибоке місто неспокійним сном,
Вона приходить здалеку до мене
І шелестить до мене під вікном,

Щоб повертався я на Україну
Плугами чорнокрилим орать,
І тополята в полі поливають,
І поливати землю тополину...

Бо йдуть літа буремною ходою,
Різнити важко пустоцвіт од цвіту.
І той любов'ю повниться до світу,
Хто рідну землю має під собою...

1955

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/topolia